

Tilskuddet forhøjes fra $3\frac{1}{2}$ til 4 Mill. Kr. Det var den første Betragtning, som gjorde sig gældende: Var det opportunt at belaste Statens Budget med 60,000 Kr., uanset om der var Grund til at tro, at Beløbet vilde blive anvendt?

Statslaanefonden bærer $\frac{2}{5}$ af Tilskuddet, altsaa 1,400,000 Kr. efter et Tilskud af $3\frac{1}{2}$ Mill. Det vil Statslaanefondens Budget kunne bære i Øjeblikket, uden at man berører Statslaanefondens disponible Formue. Men det er ogsaa det yderste, hvortil Statslaanefonden i Øjeblikket kan strække sig. Hvis man bevilger et Tilskud af Statslaanefonden ud over 1,400,000 Kr., kommer man til at berøre Fondens disponible Formue. Hvis man sætter Tilskuddet til 4 Mill. Kr. og Statslaanefonden udreder $\frac{2}{5}$ eller 1,600,000 Kr., sker der et Indgreb i den disponible Formue paa 200,000 Kr. om Aaret. Spørgsmaalet er altsaa, om man vil berøre denne Formue. Det kunde der naturligvis ikke i og for sig være noget i Vejen for, naar det erindres, at denne Formue netop er bestemt til Udlaan, men det har alligevel sine Betæneligheder, idet man derved afskærer sig fra at optage nye Opgaver i socialt Øjemed og til Erhvervslivets Udvikling, som Statslaanefonden er bestemt til. Utvivlsomt vil der fremtidig komme Opgaver, som kræve Anvendelse af Statslaanefondens Midler, og disse Tilskud til nye Opgaver kunne kun tages af den disponible Formue. Det gælder derfor, efter min Formening, om saa vidt muligt at lade Statslaanefondens disponible Formue, der i Øjeblikket er en halv Snes Millioner Kroner, urørt, og jeg mener, det ikke er heldigt at opstille et Budget for Statslaanefonden, hvorved dens disponible Formue berøres, naar der ikke er positiv Grund dertil. Vi have derfor i Finansministeriet ment, at der ikke har foreligget tilstrækkelig Nødvendighed i de indkomne Ansøgningers Antal til at forhøje Tilskuddet fra $3\frac{1}{2}$ til 4 Mill. Kr.

Med Hensyn til forskudsvis Udbetaling til Ansøgere til at købe Besætning og Inventar for skal jeg bemærke, at der fandtes i Loven af 1899 en Bestemmelse, der sigtede dertil, der var ligefrem en Regel om, at de vedkommende kunde faa Forskud af Statens Midler til Indkøb af Besætning og Inventar. Denne Bestemmelse blev udeladt af Loven af 1904, hvorfor ved jeg ikke, det kan ikke have været principielle Grunde, som have givet Anledning dertil. Jeg antager kun, det er rent praktiske Vanskeligheder, som have

været forbundne med dette Spørgsmaal, men praktiske Vanskeligheder, som maa-ske ville kunne fjernes. Principielt mener jeg, der ikke vil være noget i Vejen for at indføre en saadan Bestemmelse. De praktiske Vanskeligheder kan man jo forhandle om i det eventuelle Udvalg.

Formanden: Folketingsmanden for Sorø Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Poul Christensen: Idet jeg forbeholder mig at tage Ordet senere, skal jeg kun i Øjeblikket gøre en kort Bemærkning. Den højtærede Landbrugsminister argumenterede med Hensyn til § 3 e udfra 19 eller 20 Aar, men denne Bestemmelse findes jo ikke i Loven, og jeg har heller ikke talt ud fra den Forudsætning. Det faldt mig heller ikke ind, thi det svæver i Luften. Den højtærede Minister ved aabenbart ikke, hvad han taler om. Her er Tale om, at en Landarbejder i de sidste 6 Aar, før han søger, skal have beskæftiget sig med almindeligt Landbrugsarbejde. Der refereres hverken til 19 eller 20 Aar, der kunde lige saa godt refereres til 30 eller 31 Aar, saa den højtærede Minister griber ganske fejl. For at stille Spørgsmaalet klart skal jeg sige dette: Naar en Mand, der i $2\frac{1}{2}$ Aar har boet i en By og f. Eks. været beskæftiget ved et Svineslagteri, men i øvrigt har arbejdet paa Landet hele sit Liv med almindeligt Landbrug, vender tilbage til Landet, hvor mange Aar skal han da staa i Karantæne, for at bruge det Udtryk? Er det ikke den højtærede Ministers Mening, at der da skal gaa et Tidsrum af 6 Aar? Ellers forstaar jeg hverken den højtærede Minister eller Loven. Jeg vil gerne, at den højtærede Minister svarer klart herpaa og undlader al den Tale om 19 eller 20 Aar, for den hører intetsteds hjemme.

Den højtærede Minister forsøgte at irettesætte mig, men det er et Indgreb i Formandens Rettigheder, og jeg tror, at hvis den højtærede Landbrugsminister mener, at han fra den Plads, han nu indtager, har Ret til at irettesætte Folketingets Medlemmer, har han noget misforstaaet sin Opgave. Han skulde hellere have beskæftiget sig med sit Forslag til § 27 i Loven, som han kneb ganske udenom. Det er et Forslag, som jeg ret stærkt har paataalt, et Forslag af den Natur, at jeg ubetinget kalder det et Tilbageskridt, hvad den højtærede Minister end kalder det, og det tror jeg, at alle fornuftige